ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudců Sylvy Šiškeové a Karla Šimky v právní věci žalobce: **K. T.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2024, č. j. CPR-26095-20/ČJ-2023-930310-V241, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2024, č. j. 4 A 21/2024-60,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2024, č. j. 4 A 21/2024-60, **se ruší.**

II. Rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2024, č. j. CPR-26095-20/ČJ-2023-930310-V241, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **15 450 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Ireny Strakové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 21. 6. 2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dále stanovila dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států, v délce 3 let a dobu k vycestování v délce 30 dnů.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 8. 2023 zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Toto rozhodnutí žalované zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 10. 2023, č. j. 2 A 28/2023-38. Dospěl k závěru, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 14. 6. 2023, ev. č. ZS56106, zda je vycestování žalobce možné (§ 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců), bylo nepřezkoumatelné a nebylo podloženo dostatečnými podklady.

[3] Žalovaná si vyžádala nové závazné stanovisko Ministerstvo vnitra (ze dne 9. 4. 2024, ev. č. ZS56903). Poté znovu žalobcovo odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Městský soud následně rozsudkem označeným v záhlaví zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované. Nové závazné stanovisko shledal jako dostatečné a přezkoumatelně odůvodněné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti uvedl, že je státním občanem Ruské federace a na území České republiky žije jeho nezletilý syn se svou matkou, bývalou partnerkou stěžovatele. Stěžovatel není do rodného listu syna zapsán a v roce 2023 podal návrh na určení otcovství. Podrobně popsal obstrukční jednání matky nezletilého v tomto řízení i svou pobytovou historii.

[5] Městský soud podle stěžovatele nezohlednil namítané skutečnosti a spolu se správními orgány vyšel pouze z úzké části jeho příběhu. Podle stěžovatele nelze v jeho případě užít pravidlo podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel svůj pobyt řešil zákonnými prostředky, nejen podle zákona o pobytu cizinců, ale i podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Dále odkázal na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, č. 4589/2024 Sb. NSS. Správní orgány a městský soud se přezkoumatelně nezabývaly zásahem do jeho soukromého a rodinného života v souvislosti s určením otcovství a návazností na situaci v Rusku. Zásah do stěžovatelových práv nebyl posouzen v souladu s ustálenou judikaturou.

[6] Ustanovení § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je podle stěžovatele restriktivní a může být v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Pro naplnění pojmu *skutečné nebezpečí* podle § 179 zákona o pobytu cizinců totiž hraje roli jen zákaz špatného zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“). Zásada nenavrácení ovšem má v mezinárodním právu širší význam, včetně práva na život.

[7] Stěžovatel nesouhlasí se závazným stanoviskem k možnosti jeho vycestování. Opakovaně požádal o mezinárodní ochranu. Česká republika je vázána zásadou *non-refoulement* ve smyslu EÚLP i ve smyslu čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení

uprchlíků. Nelze vyhostit nebo navrátit uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politickému přesvědčení.

[8] Stěžovatel dále namítl, že ačkoli se na území České republiky bez oprávnění k pobytu zdržoval od srpna 2022, řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno až dne 1. 6. 2023. Žalovaná nevzala v potaz probíhající soudní řízení o určení otcovství ani trestní řízení vedené proti stěžovateli. Při výkladu podústavního práva je třeba vycházet z okolností každého případu a účelu a smyslu právních norem.

[9] Stěžovatel také požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který doplnil poukazem na usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9. 7. 2024, č. j. 29 Nc 524/2022-144, 29 P a Nc 39/2022 a 29 P a Nc 40/2022. Obvodní soud jím stěžovateli uložil povinnost poskytnout součinnost při zpracování znaleckého posudku týkajícího se otcovství k jeho nezletilému synovi. Zároveň stěžovatel uvedl, že požádal policii o vydání nového rozhodnutí ve věci stanovení lhůty k vycestování.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na svých závěrech a odkázala na správní spis a vyjádření k žalobě. Vyjádřila nesouhlas s přiznáním odkladného účinku. Stěžovatel je v soudních řízeních zastoupen, a proto nebude zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.), se Nejvyšší správní soud (NSS) zabývá též otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11 a 12).

[12] Jak NSS vyslovil v citovaném usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39, kasační stížnost je mimo jiné přijatelná, pokud je v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se jedná především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[13] NSS podotýká, že i při aplikaci § 104a s. ř. s. je třeba postupovat tak, aby byly dodrženy mezinárodní závazky České republiky plynoucí z čl. 2 a 3 EÚLP a zásady *non-refoulement* (rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 67/2022-25, bod 15). Správní soud nemůže za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta, přehlédnout (bez ohledu na obsah žaloby, resp. kasační stížnosti), že jsou dány důvody k ochraně žalobce před hrozící vážnou újmou v zemi původu, kterou žalovaný správní orgán nezohlednil (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011,

č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, bod 23; shodně např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, bod 22 a tam citovaná judikatura).

[14] Ačkoli stěžovatel důvody bránící jeho vycestování v kasační stížnosti namítal velmi obecně, NSS se s ohledem na výše uvedené přesto musel zabývat otázkou, zda by jeho vyhoštění do Ruské federace nebylo v rozporu se zásadou *non-refoulement*. Ostatně v žalobě stěžovatel oproti kasační stížnosti relativně podrobně uváděl, že otázka možnosti jeho vycestování byla posouzena nesprávně, neboť mu hrozí povolání do ruské armády v rámci mobilizace, které jej může vystavit vážné újmě na životě a zdraví. Zároveň podotkl, že byť odmítání vojenské služby samo o sobě není azylovým důvodem podle § 12 písm. b) zákona o azylu, ani když je výkon vojenské služby spojen s možnou účastí na bojových akcích, vojenská služba v Ruské federaci není v souladu s mezinárodním právem. K tomu poukázal na informace o vyšetřování válečných zločinů ze strany ruských jednotek na Ukrajině. Stěžovatelův odpor k válce na Ukrajině je zdůrazněn ukrajinskou národností jeho syna.

[15] Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) nelze považovat za azylově relevantní (usnesení NSS ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33, bod 10 a judikatura tam citovaná). Od povinnosti vykonat vojenskou službu jako občanskou povinnost je ale třeba odlišovat situaci, kdy by se cizinec mohl podílet na válečných zločinech a zločinech proti lidskosti a kdy by mohl být vystaven nepřiměřeným sankcím za nenastoupení výkonu služby. Tyto aspekty je nezbytné v řízení o správním vyhoštění důkladně posoudit (rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2024, č. j. 2 Azs 316/2023-47, bod 41).

[16] Kasační soud se proto zaměřil na otázku, jestli bylo při rozhodování o možnosti vycestování stěžovatele do Ruské federace řádně posouzeno, zda stěžovateli v důsledku branné povinnosti v zemi jeho původu nehrozí skutečné nebezpečí (§ 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců). Přistoupil proto k přezkumu závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 9. 4. 2024 a jeho podkladů (§ 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s.; rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015-38, č. 3393/2016 Sb. NSS).

[17] NSS dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná a zároveň důvodná, neboť městský soud se v nynější věci dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Jak kasační soud dále vyloží, městský soud pochybil, pokud i přes nedostatek relevantních podkladů považoval závazné stanovisko Ministerstva vnitra za vycházející z adekvátně zjištěného skutkového stavu, na základě čehož dospěl k závěru o možnosti vycestování stěžovatele. Aprobaci tohoto závazného stanoviska považuje kasační soud za hrubé pochybení při výkladu práva. Jde totiž o pochybení výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského (městského) soudu by bylo odlišné (již citované usnesení NSS č. j. 1 Azs 13/2006-39 či usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, č. j. 8 Azs 120/2022-28, bod 11).

[18] Ministerstvo vnitra vyšlo při vydání závazného stanoviska z následujících podkladů:

pokračování

- informace Odboru azylové a migrační politiky („OAMP“) Ministerstva vnitra ze dne 21. 3. 2024 „*Ruská federace. Základní vojenská služba. Účast vojáků základní vojenské služby ve válce na Ukrajině.*“;
- tří informací České tiskové kanceláře („ČTK“), a to zpráv „*Putin vyhlásil mobilizaci, Západ ji označuje za přiznání neúspěchu*“ ze dne 21. 9. 2022; „*Částečná mobilizace v Rusku byla dokončena, ohlásil ministr Putinovi*“ ze dne 28. 10. 2022 a „*Ruské ministerstvo obrany podle Medveděva od ledna rekrutovalo 231.000 lidí*“ ze dne 3. 8. 2023;
- části informace Finské imigrační služby ze dne 31. 1. 2023 „*Vyhýbání se odvodům během mobilizace. Návraty a mobilizac*e.“;
- informace OAMP Ministerstva vnitra ze dne 31. 10. 2023 „*Ruská federace. Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.*“

[19] Ministerstvo v závazném stanovisku uvedlo, že stěžovatel s ohledem na svůj věk nepodléhá výkonu základní vojenské služby. Z podkladů vyplývá a je to podle ministerstva i obecně známou skutečností, že částečná mobilizace v Ruské federaci vyhlášená dne 21. 9. 2022 byla ke dni 28. 10. 2022 ukončena, což znamená, že osoby příslušící k mobilizované záloze nemohou být v současné době do armády odváděny. Stěžovatel nedoložil povolávací či mobilizační rozkaz a jeho obavy jsou obecné. Ruskou federaci opustil asi měsíc po vypuknutí konfliktu bez problémů a s vědomím ruských orgánů. V Rusku podle informace Finské imigrační služby nehrozí tresty za opuštění země a ani během mobilizace neplatily žádné oficiální zákazy cestování. Obavy stěžovatele mělo ministerstvo za účelové. S ohledem na závěr o ukončení mobilizace považovalo její bližší zkoumání a hodnocení za nadbytečné.

[20] NSS připomíná, že informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Tato kritéria se uplatní i ve vztahu k závaznému stanovisku Ministerstva vnitra o možnosti vycestování cizince podle § 120a zákona o pobytu cizinců (rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 65/2017-50, body 23 a 24).

[21] NSS dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že podklady užité Ministerstvem vnitra neodpovídají požadavkům vymezeným judikaturou. V důsledku toho nemohou obstát ani závěry, které z nich ministerstvo dovodilo. Zejména nelze podle NSS považovat za dostatečně odůvodněný a podložený kategorický závěr ministerstva o tom, že částečná mobilizace v Ruské federaci již skončila, a tudíž stěžovateli mobilizace nehrozí a není třeba zkoumat její bližší parametry.

[22] Závěr o ukončení částečné mobilizace je v rámci podkladů závazného stanoviska opřen především o prohlášení tehdejšího ministra obrany Ruské federace Sergeje Šojgua ze dne 28. 10. 2022 reprodukované agenturou TASS a ČTK (*„Dnes bylo dokončeno vypravení občanů povolaných v rámci mobilizace. Další povolávání občanů bylo přerušeno. Úkol povolat 300 000 lidí, který jste stanovil, byl splněn. Žádné dodatečné úkoly se neplánují.“*). Zároveň však tatáž informace České tiskové kanceláře zdůrazňuje, že Vladimir Putin nepodepsal

výnos o ukončení mobilizace a že může jít o její pouhé přerušení. Je tedy zjevné, že i podle tohoto zdroje minimálně z právního hlediska částečná mobilizace nadále pokračovala.

[23] NSS zároveň podotýká, že politickému prohlášení vrcholného činitele státu, který je v nynější věci možným původcem skutečného nebezpečí hrozícího stěžovateli podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je třeba přiznat velmi omezenou vypovídací hodnotu. Kasační soud již v minulosti zdůraznil, že i v případě zdrojů s politickým podtextem, jejichž původcem jsou orgány Evropské unie, je namístě obezřetnost a takové informace je možné užít toliko podpůrně (rozsudek č. j. 1 Azs 105/2008-81, body 19 a 20). Tím spíše je třeba s rezervou hledět na informace, jejichž původcem jsou vysocí představitelé Ruské federace.

[24] Informací ČTK ze dne 3. 8. 2023, která uvádí, že podle Dmitrije Medveděva uzavřelo ruské ministerstvo obrany od začátku roku 2023 smlouvu o službě v armádě s 231 000 lidmi, patrně Ministerstvo vnitra zamýšlelo doložit, že jsou v poslední době personální potřeby ruských ozbrojených sil uspokojovány prostřednictvím náboru profesionálních vojáků, a nikoli v rámci mobilizace („*Nábor vojáků sloužících na základě kontraktu podle BBC ruské vedení vnímá jako příhodnější alternativu k nucené mobilizaci* […]“). Samotný fakt, že ruské ozbrojené síly byly posíleny o určitý počet dobrovolníků (který je nadto opět jednostranně prezentován vysokým představitelem Ruské federace), však bezprostředně nevypovídá nic o tom, zda mobilizace trvá, či nikoli. Naopak, citovaná informace ČTK vzápětí dodává, že „*i když úřady tvrdí, že mobilizace skončila, formálně trvá dál, poněvadž Putin nepodepsal příslušný zákon*.“

[25] Konečně ani z výňatku z informace Finské imigrační služby (jde o překlad pouze jedné z otázek týkající se zacházení se záložníky vracejícími se ze zahraničí) neplynou žádné jednoznačné závěry ohledně trvání mobilizace v současnosti. Finská imigrační služba uvádí, že se nepodařilo nalézt žádné informace z veřejných zdrojů o tom, jak je na hranici zacházeno s vracejícími se záložníky. Dále informace odkazuje na článek právníka Mihaila Kutškina ze dne 3. 11. 2022, podle něhož nelze určit, zda je návrat do Ruska bezpečný pro ty, kteří uprchli do zahraničí. Navrátivší se nemohou být podle Kutškina odvedeni do armády, neboť mobilizační kampaň skončila, ale mohou být odvedeni, pokud bude rozhodnuto o jejím pokračování. Zároveň informace poukazuje na výskyt nezákonné praxe, kdy policie v Rusku překračuje své pravomoci a odvádí osoby k vojenské komisi. Z obou informací OAMP pak ohledně trvání částečné mobilizace neplynou žádné závěry.

[26] Kasační soud zdůrazňuje, že součástí podkladů pro vydání závazného stanoviska není žádná komplexní zpráva či analýza týkající se faktického stavu mobilizace v Ruské federaci, jejímž původcem by byly důvěryhodné zdroje včetně mezinárodních nebo nevládních organizací (k tomu srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 17. 7. 2008, *NA proti Spojenému království*, č. stížnosti 25904/07, bod 119). Namísto toho se Ministerstvo vnitra odvolává primárně na novinové články reprodukující oficiální prohlášení představitelů země původu. Správní soudy přitom již v minulosti zdůraznily, že takové zdroje mají ve srovnání s expertními zprávami velmi omezenou hodnotu (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2019, č. j. 45 Az 23/2018-55, č. 3997/2020 Sb. NSS, bod 22, či rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1 Azs 422/2019-41, bod 36, v němž kasační soud uvedl, že se ohledně vývoje situace v Etiopii nemůže spokojit „*toliko s odkazem na tři krátké a obecné zprávy ČTK*“).

[27] NSS uzavírá, že podklady shromážděné Ministerstvem vnitra nelze považovat za natolik důvěryhodné a vyvážené, ověřené z různých zdrojů a transparentní, aby spolehlivě odůvodňovaly závěr, že v současné době byla částečná mobilizace v Ruské federaci ukončena. Městský soud proto podle NSS pochybil, pokud je za dostatečné považoval (bod 26 napadeného rozsudku), a nesprávně tím slevil z požadavků na podklady a odůvodnění závazného stanoviska, jimiž zavázal správní orgány ve svém prvním zrušujícím rozsudku ze dne 10. 10. 2023 (k tomu přiměřeně rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023-72).

[28] Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudům ve správním soudnictví přezkoumávat zákonnost subsumovaných správních aktů; toto ustanovení však nezakládá pravomoc správních soudů takové akty zrušovat. Měla-li zjištěná nezákonnost subsumovaného aktu vliv na zákonnost žalobou napadeného aktu finálního, zruší soud tento finální akt a s nezákonností subsumovaného aktu se vypořádá v odůvodnění svého rozsudku (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83, č. 1324/2007 Sb. NSS).

[29] NSS tudíž poté, co zjistil nezákonnost závazného stanoviska Ministerstva vnitra, zrušil kromě rozsudku městského soudu také rozhodnutí žalované, jehož podkladem nezákonné závazné stanovisko bylo. NSS tímto nikterak nepředjímá, jak má být v dalším řízení posouzena obava stěžovatele z povolání k výkonu vojenské služby, neboť v předchozím řízení nebyl zjištěn skutkový stav natolik, aby mohl NSS v této otázce zaujmout jakékoliv meritorní stanovisko. V dalším řízení bude nutné doplnit podklady pro vydání závazného stanoviska tak, aby z hlediska kvalitativního odpovídaly co nejvíce požadavkům judikatury a postihovaly nejen legislativní rovinu mobilizace, ale především reálný průběh mobilizace, včetně různých forem skryté mobilizace. Pokud z doplněných zpráv o zemi původu vyplyne, že by stěžovateli v případě návratu hrozilo (s požadovanou mírou pravděpodobnosti) povolání k výkonu vojenské služby, musí se správní orgány zabývat dále podmínkami jejího výkonu, možnostmi odepřít výkon služby, následky odepření výkonu služby (ať již legálního, nebo nelegálního) atd. Za této procesní situace NSS neposuzoval ostatní kasační námitky.

[30] Kasační soud dodává, že si je vědom svého rozsudku ze dne 24. 1. 2024, č. j. 1 Azs 422/2023-31, bodu 12, v němž první senát označil za obecně známou skutečnost, že částečná mobilizace v Ruské federaci již skončila. Na tento závěr poté v nynější věci odkázal i městský soud (bod 25 napadeného rozsudku). Tento dílčí skutkový závěr přijatý v jiné věci však nekoresponduje s podklady shromážděnými Ministerstvem vnitra v nynější věci, resp. s tím, jaké požadavky na takové podklady klade dlouhodobě ustálená judikatura NSS.

[31] O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti NSS samostatně nerozhodoval, neboť o kasační stížnosti rozhodl bezprostředně po obdržení spisů městského soudu a správních orgánů a poučení účastníků řízení (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44, č. 173/2004 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Kasační stížnost je důvodná, a proto NSS podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu. Zároveň NSS v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil také rozhodnutí žalované, neboť městský soud by musel učinit totéž. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. kasační soud vrátil věc žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem NSS (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[33] S ohledem na tento procesní postup NSS rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti i nákladů řízení před městským soudem (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení, neboť byl ve věci úspěšný. Neúspěšná žalovaná naopak právo na náhradu nákladů nemá.

[34] Náhrada nákladů řízení příslušející stěžovateli se skládá z:

- náhrady za zastupování advokátkou v řízení o žalobě, a to za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepisu žaloby a účasti při jednání soudu dne 21. 6. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. V souladu s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 advokátního tarifu jde o 3 x 3 100 Kč, tedy 9 300 Kč. K tomu je třeba podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu připočíst paušální náhradu hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč, celkově jde tedy o **10 200 Kč**. Tato částka není navýšena o daň z přidané hodnoty, neboť zástupkyně stěžovatele není plátkyní této daně;

- náhrady za zastupování advokátkou v řízení o kasační stížnosti v rozsahu dvou úkonů právní služby spočívajících v sepisu kasační stížnosti a doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnost o nové skutečnosti [§ 11 odst. 1 písm. d), odst. 2 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu] ve výši 3 100 Kč a 1 550 Kč spolu s paušální náhradou hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč, tedy **5 250 Kč**.

[35] Žalovaná je tedy povinna nahradit stěžovateli náklady řízení v celkové výši **15 450 Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2024

Tomáš Kocourek
předseda senátu